

ikke fra Statsbanens Side erkendt, at Flytningen er nødvendig for at fuldbyrde Statsbanehensyn, eller at disse i alt væsentligt bedre kunne fuldbyrdes ved denne Flytning, end om Stationen bliver, hvor den nu er. Nu har Folketinget interesseret sig meget for Flytningen, og d'Herr. ville erindre, at Forhandlingerne herom have været lagte ret højt op i Folketinget. Jeg har stadig hævedt det Synspunkt, at Flytningen ikke er nødvendig af Statsbanehensyn, men har i øvrigt udtalt, at naar man fik bevilget, hvad der er nødvendigt i teknisk Henseende, skulde jeg overlade Tingene frit at tage Standpunkt paa det økonomiske Spørgsmaal. Saaledes har jeg stillet mig i Folketinget. Man kan sige, at det er urigtigt. Jeg tror, at det er første Gang, jeg har taget det Standpunkt, men jeg har holdt det ogsaa i Landstinget, thi jeg har ikke konfereret med det ærede Udvalg, jeg har ikke bundet mig over for det. Jeg kan acceptere dets Forslag, men jeg er ikke glad ved det; jeg kan modtage det, om fornødent, og skal saa se at komme igennem dermed paa bedste Maade. At Flytning er en kostbar Ting, er noget, som alle vide, og jeg skal ikke fordybe mig i at paavise det. Man vil vide, at Udgiften dertil blev i det andet Ting nedsat med 60,000 Kr. Jeg har tilbudt, eller rettere det ligger i Generaldirektørens Skrivelse, som er meddelt Udvalget uden Kommentar fra Ministerens Side, at en lignende Nedsættelse kan ske efter Projektet af 1890, naar man vil nøjes med mindre gode Lokalteter og en mindre Hovedbygning; der kan da ske en Nedsættelse af 50,000 Kr. Denne Nedsættelse fra 350,000 Kr. til 300,000 Kr. svarer ganske til den Nedsættelse, der i Forstet i Folketinget med 60,000 Kr. Summen er ikke den samme, men det ligger i de lokale Forhold. Derjom man bevilger de 300,000 Kr., saa vil man saa Stationen omtrent paa det nuværende Sted under samme Forhold, hvorunder den kommer paa det andet Sted med Hensyn til Bygning, Perron og forskellige andre Ting. Man vil da have faaet en mindre tilfredsstillende Station, mindre indrettet end foreslaaet af Regeringen, men den vil dog være nogenlunde brugbar, og Forholdet bliver det samme som i det andet Tilfælde.

Udvalget har imidlertid ikke villet nøjes dermed, men vil ned til 200,000 Kr. og siger, at det er nok. Nu kan man ikke sige, at fordi man i 1886, hvor det forudsattes, at Hovedbygningen skulde blive liggende, hvor den er, kunde nøjes med 200,000 Kr., kan man ogsaa nøjes dermed nu. Jeg siger ikke, at det er umuligt at komme igennem der-

med, naar man vil slaa af paa sine Forbringer i alle Retninger; men jeg kan ikke tiltræde, hvad den ærede Ordfører udtalte, og den ærede Ordfører har heller ikke Ret til at sige det. De Udtryk, der benyttes af Udvalget, have ikke for mig afgørende Betydning, thi de betegne kun Udvalgets Skøn, men jeg maa holde mig til Generaldirektørens Skrivelse, som jeg har sendt Udvalget uden Kommentar, og der staar: „Derjom det imidlertid maatte være begrundet alene i Beføstningsspørgsmaalet, at Landstingsudvalget anbefaler Projektet af 1886, og at altsaa et større Beløb end 200,000 Kr. ikke vil kunne ventes bevilget til Stationens Udvidelse, saa maatte jeg meget anbefale, at denne Sum anvendes, ikke til en Gennemførelse af Projektet af 1886, men, saa vidt det kan, til Gennemførelsen af det væsentlige i Projektet af 1890, saaledes at Hovedbygningen flyttes mod Syd, at Værehuset bygges omtrent paa dennes nuværende Plads, og at hele Lokomotivremise-Etablisementet anlægges paa Stationens Besside.“ Det vil altsaa være klart, at hvis Rigsdagen vil nedsætte Summen til 200,000 Kr., vil man anvende Bevillingen, saa godt man kan, men ingen vil vel forlange af Ministeren, at at han skal udrette det samme med 200,000 Kr. som med 300,000 Kr. Hvis man alene vil styde de økonomiske Hensyn frem som gældende, kan man jo gøre det, men saa kan man ikke faa et tilfredsstillende Anlæg, og man kan ikke, som den ærede Ordfører udtalte, gaa ud fra den Forudsætning, at saa kan alt gaa, som man nu indretter sig, indtil man faar de ny Baneanlæg. Derom staar der nemlig ikke et Ord i Generaldirektørens Skrivelse. Der staar i denne: „Omfanget af de øvrige Anlæg og Udstyrelsen deraf maatte da indskrænke sig til det, som Bevillingen vilde kunde tilføje. Derved vilde i hvert Fald den hyderligere Udvikling af Stationen til det, som Projektet af 1890 udviser, ikke være umuliggjort, og man vilde ikke være afstaaren fra at lade Fremtidens Krav ske Fyldest. Jeg maa formene, at det næppe vilde være længe, inden saadanne Krav maatte rejse sig, og jeg tør ikke undlade at gøre opmærksom derpaa.“ Der staar virkelig ikke noget bemærket om en Forudsætning om, at der skal ny Baner til, inden man kan kræve Udvidelse. Det er jeg ikke i Stand til at sige noget om i Øjeblikket. Jeg kan kun sige, at hvis man holder fast ved de 200,000, maa jeg forbeholde mig en friere Anvendelse af Beløbet end ellers. Det følger af sig selv, naar alt skal reduceres. Man maa ikke vente, at man faar noget fuldt tilfredsstillende Anlæg, som kan sammen-